

OSOBNJA VJERA

*„Naše doba, kao i svako drugo doba,
može biti radosno ako ima vjeru.“*

S. Kierkegaard

U Ivanovom Evanđelju čitamo kako Gospodin Isus Krist Marti postavlja osobno pitanje: „Vjeruješ li ovo?“ (Iv 11, 26). Pokušajmo sebi predočiti Isusa i sebe u ulozi Marte. Krist pita moju osobu vjeruje li u njegovu osobu. Gospodinov upit je poziv da se okrenem prema budućnosti, prema zbilji koju ne držim fizički u svojim rukama, nego u duhu i usmjeravanju sebe. Gospodinov poziv jest poziv u ostvarenje budućnosti koje se nudi svakom čovjeku, ali iziskuje od svakog čovjeka-vjernika vlastito upuštanje u hod prema budućnosti. To buduće jest život odnosno spasenje što nam je uvijek prva misao (utjelovljenje Spasiteljevo radi spasenja cijeloga čovječanstva). «Vjerujem», to je Martina riječ izrečena Gospodinu kao ispunjenje njezinog obećanja danog Gospodinu.

Obećanje uvijek pretpostavlja jedan konkretan odnos u jednoj konkretnoj zbilji. Upravo moja vjera jest taj odnos koji se uzdržava na tračnicama povjerenja i požrtvornosti. Ponajprije da bih bilo kome dao obećanje i stisnuo mu ruku mora se u meni roditi težnja kao što je Martina težnja za Gospodinom koji je poziva u život ispunjen budućnošću. Ta težnja osmišljava moj odnos i čini ga stalnim i intimnim. No ta intimnost ne isključuje druge nego dopušta da i drugi ima saznanja o mojoj radosti koja luči iz mene. Vjeru ne smijem shvatiti isključivo kao jednu zatvorenu čahuru u koju nitko ne smije dirati, koja je samo moj svijet. To je jedan od putova koji vodi u krajnost, a konačno rezultira sebičnošću. Ta sebičnost sadrži želju za vlastitim spasenjem, a ne dopušta zajednički hod u vjeri. Ozbiljno poosobljena vjera se izgrađuje u komunikaciji sa Apsolutnim kao i s onim što je relativno, tj. čovjek i priroda. Osobna vjera zahtijeva poslušnost vjeri kako bi se „Bogu objavitelju potpuno i odano služilo umom i voljom“ (DV 5).

Sva materijalna zbilja i projekti i namjere su okrenute prema budućnosti kao nečemu što ispunja i zadovoljava trenutačne potrebe. Ako povežemo pogled u budućnost u kršćanskom smislu, onda se ponovno javlja odnos intime spram stvorenom, vraćanje čovjeka k svojoj srži i temelju kojega kršćanin nalazi u sv. Ispovijedi kojoj pristupa upravo iz razloga prelaska praga prošlosti u jednu svjesno i slobodno izabranu budućnost.

Vjera jest osobni odnos svakog vjernika prema Stvoritelju, no na moju vjeru često utječe vjera većine ili mase.

Svaka osoba u traženju svog vlastitog identiteta i uporišta sklona se poistovjetiti s nekim drugim. Ali niti osoba niti vjera mogu biti imitacije niti prenesena jer što se ne izgrađuje, propada. Svaki vjernik mora biti „kvasac“ kako bi vjera zajednice uskisnula (usp. Mt 13, 33). Prve korake u vjeri učinimo uz pomoć roditelja koji nam kao posrednici prenose vjeru na tradicionalan način. Sve se shvaća na tradicionalan način i sve se promatra u skladu s tradicijom. Tradicija promatra vjeru kroz propise i „drage običaje“ kroz koje se stalno provlači sjećanje, a isključuje razmišljanje. Kako bi čovjek mogao vjerovati odnosno „prohodati“ treba samostalno razmišljati. Razmišljanje u vjeri jest stalno traženje i pronalaženje što obuhvaća jedan proces preobrazbe koji ovisi o našoj volji i otvaranju Onome koji nas je pozvao i zaželio „da svi budu jedno“ (Iv 17, 21).

Ako za taj proces uzmemo sliku ruže, koja se ovisno o svojim osobinama, ali i vanjskim uvjetima postupno razvija i raste, uočavamo koliko je zahtjevan proces preobrazbe i koliko može biti nestabilan, što označava osjetljivost ruže. Za rast ruže pa tako i za naš rast u vjeri važna je njega i održavanje, što se događa u stalnom primanju sakramenata, ali ne samo u sakramentima, nego i u stalnoj težnji i usredotočenju Kristove prisutnosti i procjene u svim mojim nastojanjima i pothvatima. Ljepota ruže je u cvatu koji je na vrhu stabljike, koja cvjeta tek što je nadišla trnje što nas podsjeća na neuspjehe u rastu u vjeri. Pogled je uvijek usredotočen na ljepotu ruže, a nikada na trnje pa tako se i naša preobrazba usredotočuje na Boga prolazeći kroz trnje. Mnogo ruža, promatrane kao jedna cjelina kao npr. buket ili vrt ruža, očituje istu povezanost između svake, neovisno o njezinoj boji, kao stalan doticaj i postojanje mostova po kojem ljepota svake dolazi do izražaja. Tako je s našom vjerom koja je u stalnom dodiru s drugim ljudima i s vremenom koji kao za ružu tako i za mene čovjeka može biti prijeteće razdoblje, ali i osnažujuće. Ruža kao dio ove prirode i svijeta ne lebdi u zraku, nego se razvija u onome što jest. Tako i moja vjera ne smije biti samo negacija ili potvrda, nego mora pomoći da vrijeme ide s čovjekom.

Učini i Ti da Tvoja ruža procvjeta!

Fra Ante Ivan Rozić